

SFs studiesirkel:

SFs MENING OM M-L-BEVEGELSEN

er blitt oppsummert i SFs studiesirkel, brev nr. 9. Omtalen av oss er fiendtlig i formen og inneholder en rekke åpenbare forvrengninger av vårt syn. Vi tror SF hadde vært tjent med et mer nyanisert og riktig bilde av m-l-bevegelsen, og synes SF bør komme med en ny, revidert utgave. Se baksida.

Tron Øgrim:

IKKE EN "NY LUR VRI"

Onsdag 8/11 holdt Tron Øgrim et foredrag i et stappfullt Sophus Lie aud. om MLG og marxist-leninistenes syn på enhet. Møtet var det første åpne møtet Universitetet MLG arrangerer. MLG holdt dette møtet for å legge fram hvor langt organisasjonen er kommet i arbeidet med å opprette et nytt kommunistisk parti i Norge neste år. MLG ønsker å trekke flest mulig med i diskusjonen om det forslaget til partiprogram som nettopp er gitt ut. Vår politikk skal ikke utformes på kammeret av lure hjerter!

Oppbrudd bringer her et utdrag av hva Tron Øgrim sa om m-l-ernes enhetspolitikk. Enhet i DNS-sammenheng tas opp i lederen på side 2.

ENHET

Hva skal det nye partiet drive med? Vi kan si allment at det skal tjene folket. Partiet skal kjempe for folkets interesser både på lang sikt — for sosialismen og kommunismen — og på kort sikt for best mulig kår under de rådende kapitalistiske samfunnsforholda. Men kan vi gjøre dette aleine? Nei. Partiet kan bare føre kampen dersom det klarer å trekke med seg folket, mobilisere folket, stå sammen med folket. Deler av folket er knyttet til andre partier og grupper. Vi tror det er absolutt nødvendig å jobbe sammen med disse dersom vi vil oppnå noe. EEC-kampen har vært en viktig lærepenge, både for oss og for mange andre. Den har vist

oss hva vi kan oppnå når vi trekker sammen. Vi er for allianser med

alle som vil kjempe for framskritt, både i dag mens vi ennå er relativt små og svake, og i framtida under proletariats diktatur. Vi tror nemlig at til og med sosialismen i Norge bare kan bygges i allianse med alle partier, alle grupper, alle enkeltpersoner som vil arbeide for folkets interesser.

Folkeruenig med oss i mye. Det er mange folk som har tvilt på vår linje på Stalin, f.eks. Dessuten fins det visse folk som har fått alvorlige tilfeller av akutt Stalin-skrekk. — Eller kanskje de bare later som de har fått det og kjører dette spørsmålet voldsomt mot oss av taktiske grunner. Enten de tror det sjøl

eller ei, så hevder de at vi i virkeligheten ønsker «partidiktatur over folket». Jeg kan bare si til dette at det jeg har sagt til nå, det er vår linje, det er vår politikk. Det står til og med i programforslaget vårt, på side 12:

«(Det kommunistiske partiet) vil også under og etter revolusjonen samarbeide med alle partier og grupper som støtter bygginga av sosialismen . . .»

Videre så understrekes det i dette programmet hvordan alle statlige organer må bygge på folkets vilje, være under folkets kontroll,

FORTSETTELSE SIDE 2

Enhet mot EEC

På initiativ fra Rød Front i DNS gikk alle politiske studentlag, unntatt DKSF, sammen om å arrangere en massekoferanse om EEC-motstanden lørdag 4/11. Oppbrudd har spurt en av deltakerne om hans syn på konferansen.

OPPBRUDD: synes du det var behov for en slik konferanse nå?
Kjell: Jeg mener det var svært viktig. Etter folkeavstemningen har mye av den organiserte motstanden mot EEC ligget nede. Samtidig ser vi at EEC-tilhengerne fortsetter sine bestrebelser for å få oss med i EEC. Kampen har tatt andre former, og jeg synes det er fint at EEC-motstanderne kom sammen for å drøfte arbeidet videre.

OPPBRUDD: Var det stor uenighet om hvordan man skulle gå fram?
Kjell: Alle var enige om fortsatt kamp mot snikinnmeldinga. Men jeg syntes også jeg kunne merke en del uenighet om linjene for arbeidet framover. Særlig om man skulle gå sammen i en bred enhetsfront og om hvilket grunnlag

denne fronten skulle ha.

OPPBRUDD: Hva gikk denne uenigheten ut på?

Kjell: De fleste ville ha en bredest mulig front der man konsentrerte seg om kamp mot frihandelsavtale med utviklingsklåusul. Andre ville i tillegg ha med paroler som f.eks. 50 miles fiskerigrense, økte melkesubsidier til bondene, en ny distriktspolitikk osv.

OPPBRUDD: Hva mener du selv om dette?

Kjell: Vel, personlig tror jeg at de som går inn for mange og offensive paroler, overvurderer vår egen styrke. Det er i og for seg riktige krav, men

jeg tror ikke det er det rette grunnlaget for en virkelig bred front.

OPPBRUDD: Hvordan ser du på mulighetene for enhet i kampen?

Kjell: Jeg tror den uenigheten som fins er svært underordna. Langt viktigere er det at vi alle sammen kan samles om parolen kamp mot utviklingsbar frihandelsavtale.

RESSURS-BRUK I KINA

En del populistere trekker ofte fram Kina som et økologisk eksempel, men de går ikke inn på forutsetningene for den økologiske politikken kineserne driver. På side 3 tar vi opp en del resultater folket i Kina har nådd og reiser spørsmålet om dette kan ses isolert fra spørsmålet om den politiske makta.

ER PROGRESSIV FORSKNING MULIG?

Vi intervjuer Bo Gustavsson, dosent i Ekonomisk Historie ved Uppsala Universitet.

NYE STUDIE-OPPLEGG FRA M-L-BEVEGELSEN.

På baksida presenterer vi MLGs og SUF(m-l)s nye studiesirkler som nettopp er kommet ut.

oppbrudd

Oppbrudd utgis av SUF(m-l)s studentlag

Ansvarlig redaktør: Torbjørn Melbye
Redaksjonens adresse: Postboks 115,
Blindern, OSLO 3

Årsabonnement på Oppbrudd koster
kr. 10,-. Abonnementspenger betales
over postgiro nr. 20 41 88, og talongen
merkes »Abonnement Oppbrudd».

Vi spør Bo Gustavsson:

Er progressiv forskning mulig?

ENHET I DNS -- PÅ KLASSEKAMPENS GRUNN

Vi håper at Tron Øgrims foredrag (se førstesida) har påvist at enhet for oss ikke er taktisk bestemt, men er en strategi etter det kommunistiske prinsippet »Foren alle krefter som lar seg forene».

Er dette så en ny politikk fra vår side? Nei. Det har vært vår politikk fra lånekasseaksjonen i 1970 til dagens statsbudsjett-kamp. Fra våre initiativer til prøveavstemninger og streiker mot EEC til dagens kamp for varig front mot EEC. Våre enhetsbestrebelse har alltid møtt motstand. Dels fra grupper som var motvillige til å reise studentene til kamp, dels fra grupper som ut i fra egne interesser ikke ønsket enhet med kommunister. Våre enhetsbestrebelse har heller ikke alltid vært like helhjerta og konsekvente. Ofte har sekteriske trekk akkompagnert, og i enkelte tilfeller også overdøvet kampen for enhet.

Men vår politikk i DNS er ikke uttrykk for noen »ny vri». Det som er nytt er at de reelle mulighetene for enhet er større enn noensinne. Dessuten at vi bl.a. ut i fra erfaringene i vårsemestret på en langt mer konsekvent og oppriktig måte har tatt opp kampen for enhet. Også i tidligere senestre har Rød Front på vårt initiativ sendt innbydelse til SF og AUF om å delta i styret, men disse forsøka blei da ikke fulgt nok opp.

Enhetspolitikken har framtida for seg. EEC-kampen har vist flere enn oss at det er den eneste mulige og fruktbare politikken. Kampen mot moms og dyrtid, mot EEC, avfolking og miljørasering forlanger at venstresida i Norge lærer å stå sammen. På Universitetet har vårsemestret meldt sin ankomst med virkelig harde trusler. Et sett av lover og forordninger retta mot Universitetet og studentene skal vedtas. Samtidig undergraves økonomien vår. Husleieøkninger og prisstigninger er snart i vente i gjen. Disse angrepa må stoppes.

DNS kan og bør være et viktig utgangspunkt for å reise disse kampene. Og DNS bør også kunne stå som et eksempel på hvordan kampene skal føres: enhetlig.

En samla og enhetlig progressiv ledelse i DNS vil vise vei og være et eksempel ikke bare i den øvrige virksomheten på Blindern, men bør kunne stå som et forbilde for progressive arbeid utover i det norske samfunnet.

Det burde si seg sjøl at ei slik samling nepper er mulig uten styresamarbeid. En valgkamp om styreposisjon vil alltid innebære at ideologiske uenigheter blir stressa og at partene mer eller mindre prøver å drite hverandre ut i skarpe dueller på talerstolen. Styresamarbeid vil i tillegg stå i veien for ideologisk avklaring. Tvert i mot tror vi styresamarbeid vil føre til bedre og mer målretta debatter fordi styresamarbeid manifesterer at vi har felles standpunkt til de konkrete kampsakene. Ideologien er jo til for å brukes i klassekampen!

Hva er alternativet til ei samling på venstresida? Det er å innføre i Norge en praksis som er velprøvd på Kontinentet: Å splitte studentbevegelsen kontinuerlig opp etter allskens ideologiske skillelinjer. Det har naturlig nok vist seg å være ei dødslinje som har lammet all progressiv kamp. Den norske studentbevegelsen er i dag unik. Vi er prega av relativ stor enhet innad og motsigelsene til resten av folket er relativt små. At vi har konsentrert kreftene om kamp for egne kår, støtte til andre gruppers kamp og deltakelse i hele folkets kamp (f.eks. mot EEC), har gitt den norske studentbevegelsen dens styrke. Å utvikle denne politikken videre er et spørsmål om å utvikle enheten videre!

DEN NORSKE STUDENTBEVEGELSEN HAR I FLERE ÅR VÆRT INNRETTA PÅ PRAKSIS, PÅ Å TA AKTIVT DEL I DEN AKTUELLE KLASSEKAMPEN, IKKE FØRST OG FREMST PÅ Å TEORETISERE OMKRING DEN. VI ØNSKER IKKE KONTINENTALE TILSTANDER. VI TRENGER ENHET PÅ KLASSEKAMPENS GRUNN!

Hvilken rolle spiller universitetet, og historieforskningen spesielt, når det gjelder å produsere ideologi til bruk for borgerskapet? Er det f.eks. mulig for progressive å drive forskning som tjener arbeiderklassen og folket ved universitetene i dag?

OPPBRUDD stiller dette spørsmålet til Bo Gustavsson, dosent ved Institutionen för ekonomisk historia ved Uppsalas universitet og medlem av Kommunistiska Förbundet marxist-leninisterna (MLG's svenske søsterorganisasjon). Gustavsson leder et svensk prosjekt som tar for seg utviklinga av den svenske kapitalismen fra begynnelsen av dette århundret og spesielt statens rolle. På et seminar ved Historisk Institut innledet han om de resultatene man foreløpig har nådd.

— De intellektuelle utgjør et mellomskikt i samfunnet som kommer til å tjene forskjellige klasser. I et kapitalistisk samfunn kommer nok de fleste til å tjene den herskende klassen, men ganske mange vil komme til å tjene arbeiderklassen og folket. Dette mellomskiktet har en viss frihet til å velge.

I våre dager er det igang en utvikling som gjør mulighetene på dette området større. I verdensmålestokk rykker sosialismen som samfunnssystem framover, samtidig som bevegelsen for nasjonal frigjøring vokser. I de kapitalistiske landene har det oppstått tilfeller til folkefronter mot monopolkapitalen. Folk har tatt opp kamp mot priser, mot husleier, mot indirekte

beskatning, mot miljøødeleggelse, faglige kamper osv. Alt dette bidrar til å øke mulighetene for dem som vil, til å rette inn studiene sine på å tjene arbeiderklassen og folket. Dessuten har det skjedd en viss forandring i rekrutteringa til universitetene. Relativt flere kommer nå fra arbeiderklassen og andre klasser som tilhører folket.

Hvis man spør seg hvilken betydning en slik undervisning og forskning kan ha, må jed svare at diskusjonen ikke er kommet så langt ennå. Vi kan registrere en rekke tilfeller. Innen forskningen har det dukket opp en rekke nye problemstillinger — man har begynt å interessere seg mer for folkets historie. I Sverige har dette f.eks. gitt seg utslag i en lang rekke oppgaver og essays skrevet av studentene som tar opp slike problemer. Man har bl.a. tatt opp bøndernes historie, deres økonomiske og sosiale forhold i eldre tid. Disse tingene danner et grunnlag for å skrive en «folkets historie» på marxistisk grunnlag. I Stockholm er det nå dannet en gruppe som kaller seg «ARKIV FOR FOLKETS HISTORIA». Den arbeider nettopp med å samle stoff til et slikt verk. Marxist-leninistene i Sverige vil også delta i dette arbeidet.

Når det gjelder det prosjektet vi holder på med, skal det ta for den svenske kapitalismens utvikling fra begynnelsen av 1900-tallet, dvs. fra starten av den statsmonopolistiske kapitalismens utvikling. Vi kommer til å undersøke saker som statsbedriftene, samarbeidet stat-monopol-borger-

skap, den statlige økonomiske planlegginga og hvordan skattesystemet er blitt utformet.

OPPBRUDD: Legges det hindringer i veien for slik forskning i Sverige, f.eks. ved kutting av bevilgninger, ved at reaksjonære professorer og lærere kommer med urettmessig kritikk og hets osv.?

B.G.: Det er klart at det i fra borgerlig hold alltid vil komme motstand. Men generelt sett kan vi ikke si at ting blir stoppet. En annen sak er det at de særskilt vil rette inn kritikken på arbeider som er skrevet ut fra et marxistisk grunnlag. Den konklusjonen jeg er kommet til når det gjelder dette er at marxister — når de skriver historie — må utnytte marxismen på den måten som Lenin pekte på: Nemlig gjøre en konkret analyse av konkrete forhold. Dvs. at man går ut fra kjensgjerningene og trekker slutningene på grunnlag av dem. I blant kan det ha hendt at studenter har gått ut i fra konklusjonen og lett etter eksempel på at teorien er riktig. Selvsagt skal man begynne med den almene teorien, men i den første fasen må den bare tjene som en ledetråd. Dernest får man undersøke fakta og til slutt trekke konklusjonene. Hvis man tillegger en vitenskapelig metode på denne måten, vil diskusjonen bli tvunget til å dreie seg om fakta. Dermed kan man øke muligheten for forståelse blant folk som stiller seg nøytrale til, eller som kanskje også er fiendtlige overfor marxismen som vitenskap.

FORTSETTELSE FRA FØRSTE SIDE

være valgt av folket osv. Jeg oppfordrer folk til å lese dette sjøl. Dette er vår strategiske linje. At noe som helst annet er vår strategiske linje er enten misforståelser eller oppspinn.

ENHETSFRONTEN PÅ UNIVERSITETET.

Dette er en enhetsfront som tilsynslatende, ut fra spørsmålet om holdning til de sakene som er oppe i dagskampene, burde kunne være ganske nær. Men særlig folk innafor Grønt Gras og Sosialistisk Front hevder at denne enhetsfronten ikke kan oppnås fordi m-l'erne ikke er ærlige når de snakker om enhet. I beste fall får man vente til «maoistene har gått en slags »prøvetid», slik at man kan se om disse folka er pålitelige eller ikke.

Dette er et prinsippsspørsmål: Når m-l'erne snakker om enhet, er det da bløff? Er enhetsfront for oss en lur taktikk for å «ta rotta på» de andre gruppene på venstresida? Vårt svar er at enhetsfront for oss ikke er taktikk, men strategi. Sjøl om vi mener vi har ei riktigere linje enn de andre gruppene på venstresida, har vi som sagt ingen tro på at vi kan vinne uten folket, uten å forene oss med mesteparten av

de folka som idag jobber innafor andre grupper på venstresida. Vi er heller ikke innstilt på å vente til disse gruppene liksom går i oppløsning eller noe sånt. Det vi da må gjøre, hvis vi ønsker å føre en konstruktiv politikk for folkets interesser, det er på en eller annen måte å løfte i flokk. Så enkelt er det. Enhetsfront, sånn som i EEC-saka, og vi vinner over fienden. Ikke enhetsfront, og fienden vinner over oss.

På ideologiens område, og når det gjelder langsiktige politiske målsetninger, så fins det store skiller f.eks. mellom oss marxist-leninister og mange i SF, og mange populistere. Men når det gjelder daglige klassekamp-spørsmål, så har de siste års utvikling brakt oss mot stadig større enhet. På mandag så marsjerte både jeg og andre marxist-leninister, DNA-folk, Senterpartifolk, SF-ere sammen til støtte for Vietnams folk. I saker som matmomsen, støtte til Island, vår egen fiskerigrense, så har de fleste ungdomsorganisasjonene samme synet. I noen av disse sakene så har vi tatt initiativet. F.eks. så har vi sammen med SF vært ledende i å presse gjennom de siste enhetsdemonstrasjonene for Vietnams folk. Går det på det grunnlag

å si at man ikke kan stole på oss? Jeg mener det er tøv.

Ønsket om enhet svarer til et sterkt ønske mange progressive har, både de som er i de forskjellige partiene, og de som er utafor dem. Folk skjønner ganske enkelt ikke at det skal være umulig å gå sammen i saker som man er enige om. Vi mener derfor at en utvikling i retning av en enhetsfront ligger i tida.

HVILKE FEIL HAR VI GJORT?

Jeg mener at i de siste åra har vår hovedlinje vært enhet. Riktig nok så har vi vært uerfarne. Vi har tildels behandla spørsmålet firkanta. Våre motstandere kommer sikkert ikke til å la oss glemme at vi gjorde sekteriske feil når det gjaldt spørsmålet om EEC, særlig høsten 1970. Men jeg mener at spørsmålet ikke er om man gjør feil, men om man, når man gjør feil og oppdager det, gjør hva man kan for å rette opp disse feila.

Ellers vil jeg si til de som i dag bruker de sekteriske feila vi gjorde i begynnelsen av EEC-kampen: Det er riktig, vi gjorde disse feila, og det brente vi oss på. Det skada oss, og det satte oss for ei tid tilbake. Og dette bør de folka som i dag bruker disse argumentene mot oss, tenke over med omsyn til seg sjøl! De risikerer sjøl å brenne seg, hvis de gjentar de sekteriske feila vi hadde for to år siden i den nåværende situasjonen.

Lær av Dimitrov!

I 1935 skrev kamerat Dimitrov denne artikkelen som en beretning til Kominterns sjuende verdens-kongress. Dette har fått enkelte SF'ere til å tro at kommunistene før 1935 ikke har hatt noen enhetspolitikk. Massene presset Komintern til å legge om fra sekterisme til opportunisme på grunn av fascismens frammarsj gjennom Europa. (De sammenligner dette med en "naturkatastrofe") Dette overfører de til i dag med følgende vri: Nederlaget i DNS i vår var en naturkatastrofe for ML-bevegelsen. Følgelig må de legge om fra "sekterisme" til "opportunisme."

I Tyskland i 30-åra så sosialdemokratene som sin hovedoppgave å knuse kommunistene, ikke å slåss mot fascismen. De mobiliserte politi mot kommunistene, likvidasjoner stod på dagsordenen. I 1935 krevde situasjonen at hele arbeiderklassen sto samla mot fascismen, skulle de klare å slå den tilbake. Det kan umulig kalles opportunisme å stille politiske paroler som har som formål å samle hele det arbeidende folket. Vi mener dette er å tenke ut fra hele klassens behov. Det var en riktig politikk i 1935. Mener f.eks. SF at det tjente kampen mot fascismen mot kapitalen, at arbeiderpartiet nektet å inngå frontssamarbeid med kommunistene i 30-åra, at de hadde dette som prinsippvedtak? Mener SF at Oslo AUF's vedtak om ikke å samarbeide med ML-ere tjener kampen i dag? Er ikke dette å tenke ut fra egne behov og interesser, ikke ut fra hele det arbeidende folkets interesser? Er det, ikke en slik politikk som er opportunisme?

Så til idag. Er SF enige i at Grønt Gras seier over Rød Front i vår kan sammenlignes med fascismens frammarsj, når det trekkes paralleller mellom Kominterns enhetspolitikk i 1935 og ML-bevegelsens enhetspolitikk i dag? Hva slags historiefortolkning er i tilfelle dette?

I allefall les Dimitrov og lær av han, både USF og alle andre som er interessert i enhet på venstresida!

HOVEDARGUMENTENE TIL MOTSTANDERNE AV ENHETSFRONTEN.

Hvilke innvendinger kan motstanderne mot enhetsfronten reise og hvilke reiser de?

Noen sier: »Enhetsfrontparolen er bare en manøver fra kommunistenes side.» Men dersom den bare er en manøver, svarer vi, hvorfor avslører dere da ikke denne »kommunistiske manøveren» ved ærlig å delta i enhetsfronten? Vi erklærer åpent: vi vil arbeiderklassens aksjonsenhet for at proletariatet skal styrkes i sin kamp mot borgerskapet, for at proletariatet som i dag forsvare sine dagsinteresser mot den angripende kapitalen, mot fascismen, i morgen skal være i stand til å skape vilkåra for sin endelige frigjøring.

»Kommunistene angriper oss», sier andre. Men hør da, vi har allerede erklært gjentatte ganger: Vi vil ikke angripe noen, verken personer, organisasjoner eller partier, som er for arbeiderklassens enhetsfront mot klassefienden. Men samtidig er det vår plikt i proletariatets og dets saks interesse å kritisere de personer, organisasjoner og partier som stiller seg hindrende i vegen for arbeidernes aksjonsenhet.

»Kommunistene opptrer diktatorisk, de vil foreskrive og diktere oss allting». Nei. Vi foreskriver ingenting og dikterer ingenting. Vi framlegger bare våre forslag, idet

Stalin og Dimitrov på Lenin-mausoleets tribune i Moskva i 1936.

vi er overbevist om at virkeliggjøringa av dem er i overensstemmelse med det arbeidende folkets interesser. Dette er ikke bare en rett, men også en plikt for alle de som opptrer i arbeidernes navn. Dere er redde for kommunistenes »diktatur»? La oss da framlegge alle forslag for arbeiderne, både våre og deres, la oss i fellesskap behandle dem sammen med alle arbeidere og velge ut de forslag som er av størst nytte for arbeiderklassens sak.

Alle disse argumentene mot enhetsfronten holder såleis ikke stand mot den minste kritikk. De er snarere utflukter fra de sosialdemokratiske lederes side, som foretrekker sin enhetsfront med borgerskapet framfor proletariatets enhetsfront.

Nei, disse utflyktene holder ikke! Det internasjonale proletariatet har fått føle følgene av splittelsen innfor arbeiderbevegelsen på kroppen og blir stadig mer overbevist om at enhetsfronten, proletariatets aksjonsenhet i nasjonal og internasjonal målestokk er nødvendig og fullt ut mulig.

»Vi kan ikke slutte enhetsfront med kommunistene, ettersom de har et annet program», er det andre som sier. Men dere sier sjøl at dere har et forskjellig program fra de borgerlige partienes program, og det har ikke hindret dere og hindrer dere ikke i å gå inn i koalisjon med disse partiene.

»De borgerlig-demokratiske partiene er bedre forbundsfeller mot fascismen enn kommunistene», sier motstanderne av enhetsfronten og forsvarene av koalisjonen med borgerskapet. Men hva vitner Tysklands erfaringer om? Der hadde sosialdemokratene dannet ei blokk med disse »bedre» forbundsfellene. Og hva er resultatet?

»Dersom vi danner enhetsfront med kommunistene, vil småborgerne bli skremt av »den røde fare» og desertere til fascistene» — hører vi ofte bli sagt. Men truer enhetsfronten bøndene, småhandlerne, handverkerne, de arbeidende intellektuelle? Nei, enhetsfronten truer storborgerskapet, finansmagnatene, junkerne og andre utbyttere, som med sitt styre styrter alle disse laga ut i ruin.

»Sosialdemokratiet er for demokrati, kommunistene er for diktatur, derfor kan vi ikke danne enhetsfront med kommunistene», sier noen av de sosialdemokratiske lederne. Men foreslår vi i dag for dere en enhetsfront for å proklamere proletariatets diktatur? Inntil videre foreslår vi jo ikke dette.

»La kommunistene anerkjenne demokratiet og gå inn for å forsvare demokratiet, så skal vi stå klar for en enhetsfront». Til dette svarer vi: Vi er tilhengere av sovjetdemokratiet, av det arbeidende folkets demokrati, det mest konsekvente demokratiet i verden. Men i de kapitalistiske landa forsvare vi og kommer vi til å forsvare hver tomme av de borgerlig-demokratiske frihetene, som angripes av fascismen og den borgerlige reaksjonen, fordi proletariatets klassekampinteresser krever det.

Hist.Fil.

HF har lenge vært en bastion for DKSF (DSM) som lenge har seira tildels stort i alle urnevalg. Det var støtten fra HF som f.eks. gjorde det mulig for DSM å torpedere NSU sitt ekstraordinære landsting. De reaksjonære har stått så sterkt fordi de har hatt en bedre og enhetlig taktikk mens venstresida har vært splitta.

I siste avstemning om valgordninga på HF hadde ei samla venstreside foreslått kretsvis valg med tilbakekallingsrett, og vant knapt etter en bra valgkamp (909 - 891). Sosialistisk Front og Rød Demokratisk Front undertegna veggaviser og løpesedler sammen og hadde støtte fra alle politiske organisasjoner fra MLG til Senter-stud. Konklusjon: Enhet gir styrke, både på HF og i DNS!

Krusjtsjov og Chou En-Lai diskuterte en gang hvem som hadde den beste klassebakgrunn:

Khrusjtsjov: «Det er klart at det er jeg som har best klassebakgrunn. Jeg er sønn av en arbeider mens du er godseiersønn».

Chou En-Lai: «Da har vi én ting til felles, og det er at vi har begge forrædt vår klasse».

ØKOLOGI I KINA

Her er noen eksempler fra Kina som vi synes viser hvordan en riktig ressurspolitikk legges opp i et sosialistisk samfunn:

Ressurspolitikk

Den raske industrialiseringen i Kina førte ofte til store mengder avfallstoffer. Arbeiderne ved fabrikkene mente at disse stoffene burde brukes til andre ting.

• Gjennom utstrakt bruk av renseanlegg og mikro-organismer tar man nå ut en rekke skadelige ting fra avløpsvann og bruker disse om igjen. Vannet beholder nitrogenforbindelser og brukes på åkrene i de omkringliggende folkekommunene. På den måten får man både kunstgjødsel og vann. Rundt Pekings allmenne petrokjemiske fabrikk gir maisen nå 45,5% og sojabønner 43,6% større avkastning enn ved bruk av vanlig vann.

Arbeiderne forsøker å unngå sløsing ved å bruke råstoffene om igjen.

• I en fabrikk samlet man opp aluminiums-sponet fra sliping og smeltet det om.

• Ved en kampanje i Shanghai reduserte man materialforbruket med i gjennomsnitt 30 % og sparte på den måten 40 000 tonn metall.

• På en sukkrefabrikk i Kiangmen har arbeiderne løst problemet med at sukkerrørsesongen bare varer 4 måneder. Nå framstiller de bl.a. murstein, alkohol, papir, kullsyre, insektmiddel og kunstsilke av avfallet. Sukker utgjør nå bare 36 % av fabrikkens produksjon, resten er produkter som har sammenheng med sukkerframstillingen og avfallet fra den.

NATURVERN

Før frigjøringa i 1949 ble naturen ødelagt ved rovdrift.

• Shansi-provinsen f.eks., som nå er tørr og karrig, var en gang i tiden 90% skogbevokst.

Kineserne har nå planer om å gjenplante halvparten av det ødelagte skogområdet for å gjenopprette vannbalansen og beskytte jorda mot erosjon.

• Etter 1958 har man i gjennomsnitt plantet skog på 1,3 millioner hektar jord pr. år.

Dette foregår gjennom massekampanjer der alle går inn for å gjøre sitt til at landet blir forbedret.

• I provinsen Hunan deltok f.eks. 4 300 000 mennesker i treplantingen våren 1971.

• For å kunne dyrke opp ørkenområder i Sinkiang, brukte man åtte år på å grave en 229 km lang kanal gjennom Gobi-ørkenen. Kanalen leder nå smeltevannet fra fjellene til de nyoppdyrkte områdene. For å verne markene fra

sanden, planter man store skogbelter.

• I Peking var klimaet plagsomt før 1949. Innbyggerne har nå nidoblet parkområdene og dessuten plantet 24 millioner trær rundt om i byen. Trærne holder på fuktigheten og beskytter mot sandstormer, og klimaet er blitt forandret til det bedre.

I boka fra PAG i Bergen »Norsk populisme» står det mye om marxisme og Sovjet men bare noen få linjer i parentes om Kina:

»Her bør det nemnst at problema med forvaltninga ser ut til å vere erkjent i Kina, sjølv om Mao stadig hevder samanhengen mellom forvaltningsmakt og kapitalisme. I praksis har ein freista å løyse problema ved å bryte ned skiljet mellom byråkrati og vanlege folk, i alle fall på lokalplanet. Ein slik strategi kan vi forstå ut frå ein økonomisk politikk der ein i praksis legg vekt på desentralisering.» (side 99.)

Men nå er saken den at folket i Kina og Kinas Kommunistiske Parti baserer seg på den demokratiske sentralismen og på at folket har herredømme over statsmakta (proletariatets diktatur,) når de setter politikken sin ut iliv. Hvordan kan da samtidig en del populistar hevde at at nettopp disse prinsippene uvegerlig vil føre til at man i k k e greier å løse økologiske problemer. (Jfr. »Universitas» nr. 11.)

Sjøløst kan man ikke mekanisk overføre alt fra Kina til Norge. Men vi mener likevel at man kan lære av en del allmenne prinsipper som kineserne har prøvd ut i praksis og funnet gode.

Vi vil derfor gjerne ha svar på hvordan populistene stiller seg til den ressurspolitikken KKP har utviklet.

Nyttig å lese: Miljøvården i Kina, Nr. 2 i Svensk-kinesiska vänskapsförbundets skriftserie.

BLI MED PÅ STUDIESIRKEL!

Hva veit du egentlig om marxisme-leninismen? Er det slik som f.eks. SF sier at vi er «stalinister» som er for «partisekretariatets diktatur»? Har teorien vår noen verdi i det norske samfunnet? Vi oppfordrer deg til å bli med på en marxist-leninistisk studiesirkel og finne ut for deg sjøl hva du mener om det vi står for.

STUDIESIRKEL

Både Suf(m-l) og MLG har nettopp gitt ut nye studiesirkler. Begge sirkelene er skrevet av norske marxist-leninister og betyr et stort framskritt i forhold til den gamle grunnsirkelen idet de er mer direkte målretta på norske forhold.

Suf(m-l) sin nye grunnsirkel er skrevet ut fra målsetninga om å omdanne Suf(MéL) fra et «Ungdommens kommunistiske parti» til en mye breiere masseorganisasjon for revolusjonær ungdom, der minst en tredjedel er ungdomsskoleelever. Den er derfor både i form og innhold tilpassa ungdommens

måte å nærme seg sosialismen på.

Her på Universitetet vil først og fremst MLG sin studiesirkel bli brukt fordi de fleste studenter vel vil foretrekke ei noe mer grundig innføring i den revolusjonære teorien. MLG sin studiesirkel er det foreløpige resultat av de diskusjoner som pågår i MLG. MLG arbeider som kjent med å legge grunnlaget for det nye kommunistiske partiet som vil bli danna i løpet av neste år. MLG-sirkelen går derfor på sentrale emner som klasseforholdene i Norge, utbyttinga av norske arbeidere (visste du at en norsk arbeider faktisk jobber

snau 1 1/2 time for seg sjøl og vel 7 1/2 time for kapitalisten pr. dag?), norsk arbeiderbevegelses historie, proletarets diktatur, imperialismen og utkast til partiprogram. Partiprogrammet, som altså skisserer hva vi vil med sosialis-

men og hvordan vi vil kjempe i dag, er ennå ikke ferdig utarbeida. Et viktig formål med studiesirkelen til MLG er derfor å dra flest mulig med i diskusjonen om den endelige utforminga.

På studiemøtene vil det bli lagt

vekt på at alle får komme fram med sitt syn, ikke at studielederen holder foredrag i «den rette tro». Er det noen som er spesielt interessert i et emne som ikke behandles grundig nok i studieopplegget, vil et eget møte bli satt av til dette.

SFs SYN PÅ OSS

».....på det politiske og ideologiske planet har m-l-bevegelsen lite verdifullt å bidra med.....så lenge det stalinistiske lederskapet beholder sitt grep om m-l-bevegelsen, har vi lite håp om at sektersismen vil bli erstattet med annet enn opportunistisme.....»

I hefte 9 i SFs studiesirkel blir forholdet til andre organisasjoner tatt opp, deriblant Suf(m-l) og MLG. Vi synes det er en dårlig oppsummering av hva den marxist-leninistiske bevegelsen står for, og hva som skiller den fra SF. Ting som man er enige om blir overhodet ikke tatt opp. SF tillegger oss en rekke synspunkter som vi ikke har, eller så har de forvrengt til det ukjennelige de synspunkter vi har, som f.eks. synet på voldelig revolusjon. SF sier de har synspunkter som de for en tid tilbake ikke hadde. I tillegg til det forvrengte innholdet, er formen antagonistisk og lite egnet til å utvikle samarbeid på konkrete saker.

Det er umulig i denne artikkelen å tilbakevise alle de påstandene SF kommer med. Vi skal nøye oss med en del saker.

Dessuten er det påfallende at det i omtalen av andre grupper bare er m-l'erne som er omtalt så fiendtlig. SF kaller seg et marxistisk parti. I standpunkt til klassekampen i dag og i arbeidet for et sosialistisk Norge, hvem står da nærmere SF enn marxist-leninistene?

STALINISMEN

SF sier: Når en tar stilling til Stalin, tar en derfor samtidig stilling til en rekke av de viktigste spørsmålene innen sosialismen». Vi har lagt fram vårt syn på Stalin gjentatte ganger, og vil i denne forbindelse bare peke på følgende:

Marxist-leninistene i Norge har samme syn på Stalin som den internasjonale marxist-leninistiske bevegelsen, det samme synet som f.eks. kommunistene i Vietnam og Kina. Når SF setter oppbygginga av sosialismen i Kina opp mot oppbygginga i Sovjet under ledelse av Stalin, så er dette i motstrid med hva Kinas Kommunistiske Parti mener, og i motstrid med hva norske marxist-leninister mener. KKP har bygget på erfaringene fra Sov-

jet og vidre utviklet prinsippene for den sosialistiske oppbygginga.

SF påstår at Stalin på mekanisk vis skilte mellom økonomien og politikken, og ikke forsto at det måtte føres vedvarende politisk og ideologisk kamp mot kapitalistiske trekk både ved økonomien, styreformene, vaner og tenkesett også etter revolusjonen. SF mener at Mao var den første til å innse dette. Dette er galt, både Lenin, Stalin og Mao var klar over dette. Mao er den som har funnet metoden til å gjennomføre denne politikken konsekvent i praksis, nemlig *kulturrevolusjonen*. Hva mener egentlig SF? I studiesirkelen kritiserer de marxist-leninistene for ikke å skille mellom politikk og økonomi. Men f.eks. i «Sosialisten» kritiserer de Tron Øgrims hefte om proletariatets diktatur og trekker opp et konstruert skille mellom det sosiale og det politiske diktaturet. SF ville her bare ha et sosialt diktatur, det vil si sosialisering av produksjonsmidlene.

Dessuten synes vi det nå er på tide at SF legger fram bevis på at utrenskningene under Stalin kostet 10 mill. mennesker livet. Er det holdbart å legge de groveste løgner til grunn for slutning og se helt bort fra hva befolkningsstatistikk sier?

For de som ønsker å studere Stalinspørsmålet anbefaler vi: «Materialet til spørsmålet om Stalin», Oktober.

Bo Gustavsons innledning til «Socialkapitalismen», Raber/Sjögren 1972 (om revisjonismens framvekst).

PARTIET

SF kritiserer oss fordi vi mener som Lenin at arbeiderklassen med egne krefter bare er i stand til å utforme en trade-unionistisk bevissthet. Å tro dette, mener SF, fører til idealisme og ovenfra og nedad

holdning, noe de påstår marxist-leninistene til stadighet viser.

Det nye kommunistiske partiet i Norge vil ha den vitenskapelige sosialismen fra Marx til Mao som teoretisk grunnlag. SF hevder at de også står på denne - begrensa til Marx.

Men hva er marxismen om ikke en vitenskap som arbeiderklassen ut i fra sin stilling som *arbeidere* umulig ville kunne komme fram til. Marx' analyse av kapitalismen bygger på analysen av *varens* rolle. Lenin analyserte imperialismen. Partiets oppgave er å tilføre arbeiderklassen de retningslinjer som den vitenskapelige sosialismen trekker opp for kampen fram mot revolusjonen og kommunismen. Partiet må klare å gjøre disse ideene til arbeiderklassens *egne* ideer. Partiet skal sjølsagt ikke stå atskilt fra arbeiderklassen. Tvert om må det gjennom medlemssmassen ha dype røtter i arbeiderklassen.

Eksemplet den amerikanske arbeiderklassen skulle tydelig vise at uten et kommunistisk parti, uten teori, vil bevisstheten utenom fagforeningsbevissthet, mangle.

DEMOKRATISK SENTRALISME

Vedtak i den marxist-leninistiske bevegelsen fattes etter demokratiske diskusjoner. Når dette er gjort så må mindretallet underordne seg flertallet. Men SF tror at det i praksis er den sentralistiske ledelsen i m-l-bevegelsen som utformer politikken, og at de «menige» medlemmene så utfører den på kommando. Den eneste positive egenskapen de tilkjenner oss, er at de fleste m-l'erne utenom ledelsen har en beundringsverdig kampvilje.

Tror virkelig SF at vi m-l'ere er villige til å slåss for en politikk vi ikke har noen innflytelse på? Tror SF at vi m-l'ere er en gjeng roboter med knapp på ryggen som Sentralkomiteen kan trykke på?

Vi mener SF burde lese hva Mao skrev om partidemokrati:

Uten tilstrekkelig stort indre parti-demokrati kan vi ikke utfolde noen aktivitet. Det er bare i en demokratisk atmosfære det kan vokse fram store skarer av dyktige folk.

Når det gjelder SF's angrep på

vår frontpolitikk, så viser vi til utdraget av Tron Øgrims foredrag.

STRATEGI

Vi vil peke på en ting og la de andre ligge, selv om vi mener at også her er våre synspunkter fordreid til det u-gjenkjennelige.

SF mener vi har et grotesk syn på og innstilling til den væpnede revolusjonen. De vil ha det til at marxist-leninistene for enhver pris vil la det flyte så mye blod som mulig, at vi ikke kan forestille oss krigens lidelser osv. Selv hevder de at de vil arbeide for en fredelig revolusjon, men at de ikke prinsipielt er mot en voldelig revolusjon dersom forholdene krever det. Marxist-leninister har bestandig hevdet at det er helt nødvendig å forberede seg på at reaksjonen vil gripe til vold mot de som vil styrte det kapitalistiske systemet, og at det derfor er riktig å forberede seg på å bruke revolusjonær motvold. Videre mener vi at nettopp dette vil øke muligheten for en eventuell fredelig overgang til sosialismen. Vi tror vi har mange SF-medlemmer på vår side når vi hevder at marxist-leninistene har gått i spissen for å utvikle et riktig syn på den sosialistiske revolusjonen i Norge.

Det er viktig å ha klart for seg at den marxist-leninistiske bevegelsen i Norge og SF har prinsipielt forskjellig syn på en rekke saker av stor betydning som f.eks. på partiet, den demokratiske sentralismen, sosialismens oppbygging, Kina og Stalin. Men viktig er det også å være klar over en rekke kampsaker hvor SF og vi kan samarbeide. SF må mene, som vi, at hovedmotsigelsen i Norge i dag går mellom folket på den ene sida og monopolkapitalismen og dens stat på den andre. SF må mene som vi gjør, at det er riktig å forene alle krefter som lar seg forene mot angrep fra staten eller monopolkapitalen på folkets levevilkår eller interesser. SF påstår at vi ikke er til å samarbeide med, at vi er sektarister. Marxist-leninistene har hatt sektariske feil og ført kamp mot dem. Vi vil advare mot at andre nå begår de samme feil som vi begikk for 2 år siden.

Til slutt: Det er ingen lett sak å lage en god studiesirkel, de må som regel etter en stund revideres. Vi tror at SF hadde vært bedre tjent med et mer nyansert og riktig bilde av marxist-leninistene i sin studiesirkel.

ENHET MOT HØYRE!

MLG om voldelig revolusjon.

Forslag til program, side 10.

En arbeiderklasse beredt til å forsvare revolusjonen og sosialismen med våpen i hånd. NATO, militærapparatet og politiet er i dag organisert og forberedt på å opprettholde monopolkapitalens diktatur med vold. Bare en «rod arme» organisert av arbeiderklassen vil kunne hindre at reaksjonen drukner revolusjonen i blod. Arbeiderklassen og folket har interesse av å løse sin historiske oppgave med fredelige midler. Men hvis en i dag ikke er beredt og villig til å slå ned kontrarevolusjon og fascisme gjennom væpnet kamp, vil ikke revolusjonen kunne seire. Den første oppgaven er å gjøre denne innsikten til arbeiderklassens egen.

SF om voldelig revolusjon,

Studiehefte nr. 9, side 35.

SF har altså ikke sagt at overgangen til sosialismen må skje uten vold og væpnet kamp. Det er ikke sosialistenes oppgave å være spåmenn om en framtid som ikke synes helt nær. Sosialistenes oppgave er å engasjere folk i den antikapitalistiske kampen, og arbeide for at revolusjonen så langt det står til oss ikke blir preget av vold. Det er den konkrete historiske situasjonen i revolusjonens øyeblikk, styrkeforholdet mellom klassene, nasjonale og internasjonale forhold som vil bestemme hvorledes overgangen til sosialismen vil skje. Gjennom en konkret analyse av utviklingen mot den revolusjonære situasjonen, vil sosialister kunne bestemme sjansene for en voldelig, eventuelt en fredelig overgang.